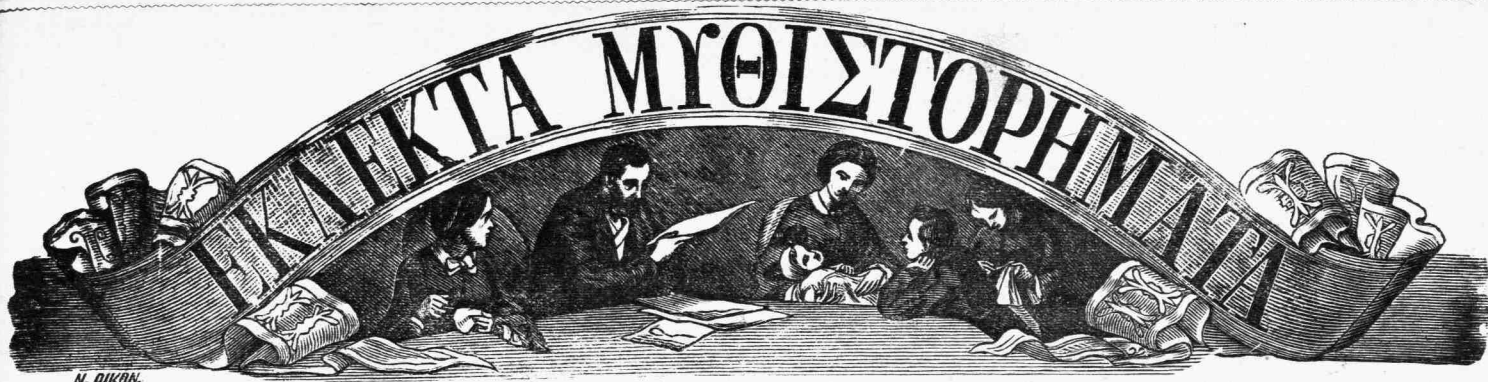

N. ΔΙΚΘΗ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

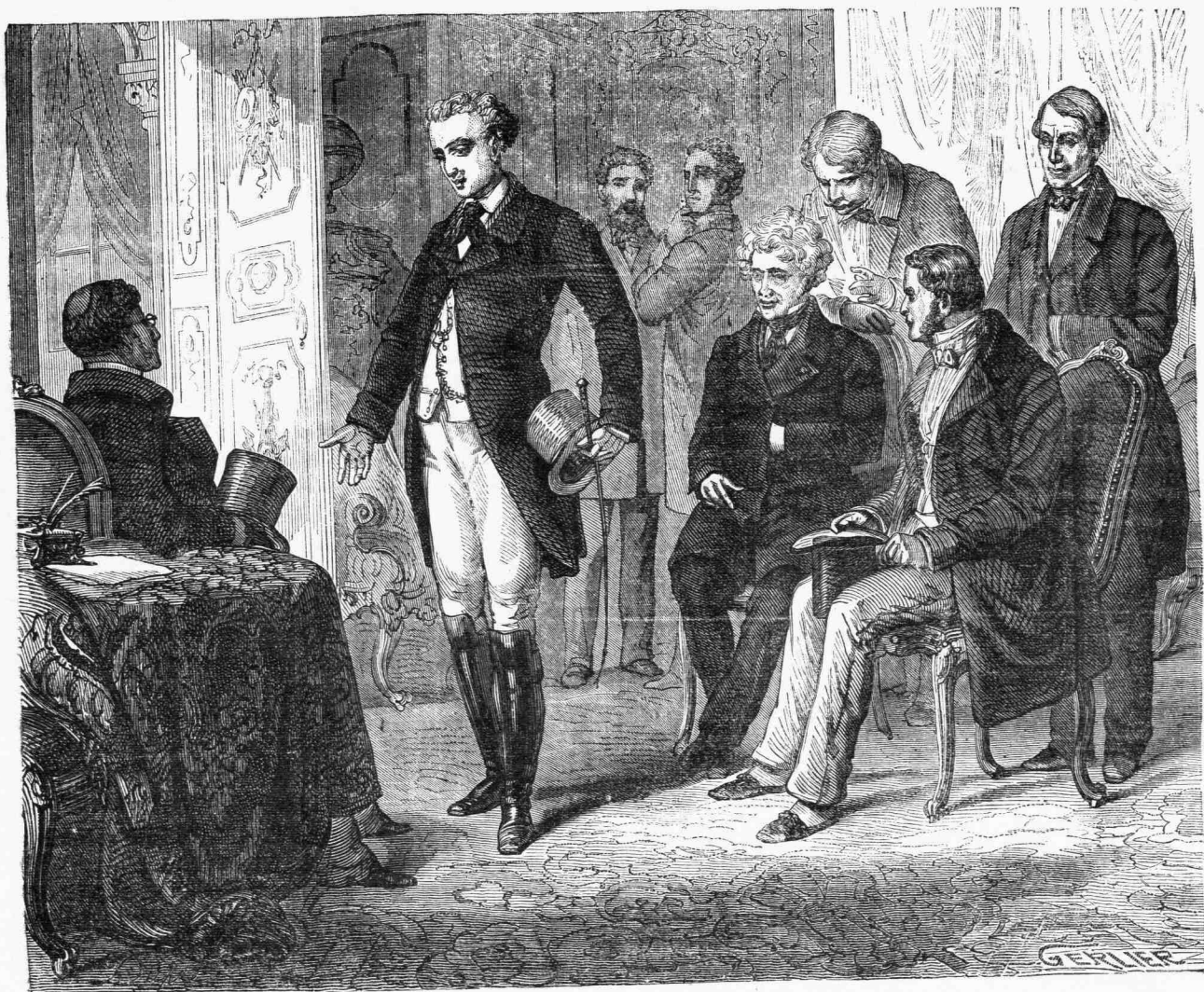
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων). μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. * * (συνέχεια). — Γαβριήλ Πρεβόστ : Η ΔΟΥΛΗ, μετάφρασις Δ. Μ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Μ' εἶδον χαιρετῶντα ἓνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν φιλοφρόνως. (σελ. 639).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ κατανικήσω τὴν ἀνανδρὸν ἀδυναμίαν μου· καθ' ἑκάστην ἐπανάρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά μου ἀπαίσεις καὶ μᾶλλον εἰδεχθῇ προαισθήματα. Ἡ παρουσία τοῦ κηδεμόνος μου ἦτο δι' ἐμὲ μαρτύριον· θὰ ἔλεγέ τις, βλέπων

αὐτόν, ὅτι ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τοὺς φόβους, οἵτινες κατεσπάρασσαν τὴν καρδίαν μου. Δὲν ἐβράδυνα δὲ νὰ ἐννοήσω ἐκ τοῦ βαναύσου καὶ προκλητικοῦ τρόπου του ὅτι προσεπάθει νὰ με ὠθήσῃ εἰς ἀπονενοημένον τι κίνημα ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων του, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐπιτύχῃ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔμελλον νὰ ἐφορμήσω κατ' αὐτοῦ, συνήντησα τὸ βλέμμα τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ ὅποιον ἦτο τοσοῦτον ἱκετευτικόν, ὥστε ἐκράτησα ἑμαυτόν. Καὶ τότε ἀνεκάλυψα μετὰ βαθυτάτης ἐκπλή-

ξεως παράδοξόν τινα ἀλλοίωσιν εἰς τοὺς τρόπους τῆς ἀναδόχου μου· τὸ ἥρεμον καὶ ἀγέρωχον ὕφος τῆς, διὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἐπεβάλλετο εἰς τὸν κόμητα, ἐφαίνετο ἤδη ταπεινωθέν· δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ με ὑπερασπίσῃ ἐνώπιον τοῦ κηδεμόνος μου, καὶ ἐνίοτε ἔβλεπον αὐτὴν φρικώσαν ὅτε συνήντα τὸ βλέμμα τοῦ ἀναξίου δι' αὐτὴν συζύγου τῆς, ὥς τι φοβούμενη μὴ οὗτος ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας τῆς. Καὶ τότε πλέον ἠννόησα ὅτι ἔσπουον αὐτὴν εἰς τὴν ἀβυσσὸν. Π...

θεν περιστοιχιζόμεθα ὑπὸ κατασκόπων· ἂν ἐξηρχόμεθα ἐκ τοῦ δάσους, ἐβλέπομεν πάντοτε ἐνώπιόν μας τὸν ρακενδύτον ἐκεῖνον αἰγυθισκόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἄλλοτε ἀκολουθήσει τὸν Γράγγερ μέχρι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Θολαί, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Βαστιανὸς μοι εἶχεν ὑποδείξει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λαζάρου· ἂν εἰσρηχόμεθα εἰς τὸν κήπον, συνηντῶμεν αἰφνης ἐνώπιόν μας τὸν Πλακίδαν, κατασκοπεύοντα τὰ διαδύματα μας, ἐνῷ ἄλλοι τιγὲς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόμητος, κεκρυμμένοι ὀπισθεν τῶν θάμνων, μᾶς παρεφύλαττον ὅπως ἀκούσωσι τοὺς λόγους μας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ᾤκτειρον τοὺς ἀθλίους τούτους κατασκόπους, ἀλλὰ κατόπιν ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶ καὶ νὰ φοβῶμαι φοβεράν τινα πλεκτάνην· τὸ δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικὸν μειδιάμα τοῦ ἐπιστάτου προέδιδε τοσαύτην χαμερπὴ εἰρωνείαν. τὴν ὁποίαν ἡδυνάτουν νὰ ἐξηγήσω· ἤθελεν εἶπει τις ὅτι τὸ βλέμμα του εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας μου καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐν αὐτῇ.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ὁ δὲ βίος μας διήρχετο ἐν τῷ μέσῳ ἀκαταπαύστων καὶ φοβερῶν ἀλγηδόνων. Πρωτὶν τινα ἐπιστολή τις τοῦ Γράγγερ, ἀποσταλεῖσά μοι διὰ τοῦ Βαστιανοῦ, μοι ἐγνώστοποιε ὅτι ὡς ἡμέρα τοῦ συμβουλίου εἶχεν ὀρίσθῃ ἡ προσεχὴς Δευτέρα. Εἰς τὴν εἰδήσιν ταύτην κατέστην τοσοῦτον ὠχρὸς, ὥστε ἡ Ἀρτεμις ἔτρεξε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ με ὑποστηρίξῃ.

— Ἀνδρέα! ἀνέκραξε, δὲν ἀγαπᾷς λοιπὸν τίποτε εἰς τὸν κόσμον διὰ ν' ἀπελιπίζουσαι τὸσον;

Ἡθέλησα ν' ἀποκρύψω τὴν λύπην μου.

— Ἀχ! τῇ εἶπον, συγχώρησόν μοι ἂν ᾔμαί τόσῳ δειλός· ἀλλὰ τρομάζω διὰ τὴν ἐξορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγου θὰ με καταδικάσουν, καὶ ζητῶ νὰ μαντεύσω τί θὰ γίνω ἄμα χωρισθῶμεν.

— Νὰ χωρισθῶμεν!... Ἀνδρέα, δὲν ὀμιλεῖ πλέον ἡ καρδιά σου, ἡ καρδιά αὕτη, ἡ ὁποία, κατὰ τὰς ἀδελφικὰς ἡμῶν διαχύσεις, ἡννῶει κατὰ βάθος τὴν δύναμιν τοῦ ἱερωτάτου καὶ ἀγιωτάτου φίλτρου!...

— Μόνος ὁ ἔρως κάμνει τοιαῦτα θαύματα, ὑπέλαβον μελαγχολικῶς.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην, ἥτις διέφυγε τῶν χειλέων μου ὡς στεναγμὸς ἀπελισμοῦ, ἡ Ἀρτεμις ὀπισθοχώρησεν ἔντρομος. Ἀληθῶς τὴν εἶδον νὰ φρικιάσῃ.

— Πολὺ καλὰ! ἐπανελάβε μετ' ὀλίγον, λοιπὸν ζήτησον τὴν σωτηρίαν σου εἰς τὸν ἔρωτα!

— Τί λέγεις;

— Πρὸ τριῶν μηνῶν, ἐξηκολούθησε διὰ τρεμούσης φωνῆς, ἡγάπας, Ἀνδρέα, τὸ ἡξέυρω, διότι τὸ ὁμολόγησες εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν Μαρδαλινὴν... Τότε ἐφαίνετο ὅτι ὑπέφερες· ἰάθης λοιπὸν τόσον ταχέως;

— Ὅχι, ἀλλ' ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, δὲν θὰ το μάθῃ ποτέ!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλωθῆσαν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου μετὰ τοσαύτης ἀνεξηγήτου ἐκφράσεως, ὥστε ἡσθάνθη τὴν καρδίαν μου πάλλουςαν δίκην ἀτέρμονος ὠροδείκτου.

— Τί πειράζει ἂν το μάθῃ αὕτη; εἶπεν ἐπὶ τέλους. Διὰ τοιούτους ἔρωτας, τοὺς ὁποίους εὐλογεῖ ὁ Θεός, διότι μόνος αὐτὸς τοὺς ἐννοεῖ, ὑπάρχουσιν ὑψηλότεραι σφαῖραι...

— Ναί, ἀλλ' εἶνε μαρτύριον, ὑπέλαβον μετὰ πικρίας.

— Ἔστω· γίνου λοιπὸν μάρτυς, Ἀνδρέα, ἀνέκραξε μετὰ παραφόρου ἐνθουσιασμοῦ· ἀλλ' ἂν ἡ χεὶρ σου ἀπέκαμε πλέον ἀγωνιζομένη κατὰ τῶν βασιάνων τοῦ βίου, τοῦλάχιστον ἄς κρατῇ ἀκόμη τὸν ἱερωτέρον τῶν κλάδων! Τὸ εἶδωλον τῆς καρδίας σου ἄς ἴσταται πάντοτε ἐνώπιόν σου, ἡ δὲ εἰκὼν αὐτοῦ, ἀναμινυομένη μετὰ τῶν ὀνειρῶν σου, ἔστω ἀένναον τῶν διαλογισμῶν σου ἀντικείμενον!

— Ἀχ! ἀνέκραξα πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, εἶμαι ἄξιος δι' αὐτήν, σοὶ το ὀρκίζομαι, εἶμαι ἄξιος διὰ σέ.

Κραυγὴ τις χαρᾶς ἐπηκολούθησε τοὺς λόγους μου. Οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν τῆς καὶ μοι ἐφάνη εἰς ἄκρον καταβεβλημένη· ἀλλ' αἰφνης, αἰοῖνε ἀποκαμουσα ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ἐκινήθη βιαίως καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς· εἶτα δὲ, ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν μοι ἀνέφερε περὶ τοῦ ταξιδίου μου, ἀνέλυθη εἰς δάκρυα πικρά.

— Ἀγαπητῇ μου ἀνάδοχος, μὴ κλαίης! ἀνέκραξα παραφόρως, μὴ κλαίης!

Τοσαύτη σύγχυσις αἰσθημάτων με κατέλαβεν, ὥστε δὲν εὗρισκον ἄλλην λέξιν διὰ νὰ παρηγορήσω τὴν λύπην τῆς Ἐλυπούμην ἀπὸ καρδίας βλέπων αὐτὴν θρηνοῦσαν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἡσθάνομην μυχίαν χαρὰν, διότι ἤμην τὸ ἀντικείμενον τοσαύτης ἀδόλου ἀγάπης, ἥτις ὁμολογουμένως ἐξισοῦτο πρὸς ἔρωτα θερμὸν καὶ διακαῆ.

— Ἀρτεμις, τὸ ὁμολογῶ, παρεξέτρεπην, ἀνέκραξα γενόμενος ἔξω φρενῶν, λησμόνησον τοὺς λόγους μου! Ἀχ! ἡ λύπη σου μὲ τρομάζει περισσότερον ἢ ἡ δυστυχία μου! Πρὸς χάριν σου, θὰ υπερνικήσω τὰς ταπεινώσεις καὶ τὰς ὕβρεις· πρὸς χάριν σου, θέλω νὰ ζήσω ζωὴν ἐλευθεράν καὶ ἔντιμον.

— Ναί, δι' ἐμὲ καὶ μόνην σὲ παρακαλῶ! ἀπήντησε, δι' ἐμέ, ἡ ὁποία δὲν ἔχω ἄλλην ἀγάπην εἰμὴ τὴν ἰδικήν σου!

Καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου πρὸς καλοῦσά με, ἐγὼ δὲ ἡσθάνθη ἐν ἐμοὶ ἀφυπνιζόμενα τὰ φαιδρὰ ἐκεῖνα ὀνειροπολήματα, ἅτινα ἄλλοτε μ' ἐθαυκάλιζον. Ὑψιστε Θεέ! ὁποῖον θεσπέσιον ὄνομα νὰ δώσω εἰς τὴν ἀρμονικὴν ταύτην σύμπνοιαν τῶν ψυχῶν μας; Ὑπάρχει λοιπὸν ὑπεράνω τῶν γηϊνῶν παθῶν θεὸς τις ἔρως, ἀνεφραστός τις ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον μόνον οἱ ἄγγελοι αἰσθάνονται;

Πλήρης αἰσθημάτων καὶ πίστεως, ἡσθάνομην ὅτι ἀνελάμβανον νέας δυνάμεις· ἀλλὰ, φεῦ! ὁμοιάζον πρὸς δεσμώτην ἐγκαθειργμένον ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς φυλακῆς του καὶ βλέποντα αἰφνης λάμψιν ταχείας ἀστραπῆς· ταύτης δὲ παρελθούσης, τὸ αὐτὸ σκότος ἐπικαθήμενον ἐπὶ αὐ-

τοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀενάων καὶ μακρῶν ἀγρυπνιῶν μου, ἡσθάνομην παραλυομένης τὰς δυνάμεις μου καὶ προσέβλεπον μετὰ τρόμου εἰς τὸ δύσελπι καὶ σκοτεινὸν μέλλον μου. Μόνη ἡ θέλησίς μου, τὸ ἐγνώριζον, ἐδύνατο νὰ με διασώσῃ ἀπὸ τῆς μοιραίας κληρονομικῆς ἀσθενείας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐφοβόμην μὴ προσβληθῶ· οὐχ ἥττον ἡσθάνομην ὅτι εἶχε ριζοβολήσῃ εἰς τὸ πνεῦμά μου ἡ φοβερά αὕτη ἰδέα: «Ἴσως εἶμαι παράφρων!» Εἶτα δὲ, ἀναμινυομένης τῶν ἀναριθμητῶν συμπτωμάτων τῆς παραφροσύνης, «ὦ! θὰ παραφρονήσω, ἔλεγον κατ' ἐμυτόν, θὰ παραφρονήσω!»

Νευρικός τις πυρετὸς μὲ εἶχε καταλάβει καὶ δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ ἐξέλθω τοῦ φρουρίου· εἶχον καταντήσῃ ἄγριος, ἀτίθαστος, μισάνθρωπος· μία λέξις, ἐν μειδιάμα με καθίστων δύσπιστον καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἤμην τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν συζητήσεων, ὅπως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοι εἶχε συμβῇ εἰς Μονθερέ. Πρωτὶν τινα διητυνῆθη πρὸς τινα πηγὴν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς γενικὸς πλυνὸς τοῦ χωρίου· γυναῖκες τινεῖς, συνηγμέναι ἐκεῖ, ἤρχισαν νὰ με παρατηρῶσι μετὰ προσοχῆς· μόλις ἐπλησίασα, ἐσιώπησαν· ἐνόμιστα ὅτι ὁμίλουν περὶ ἐμοῦ. Παιδαριώδης τις φόβος με κατέλαβε βλέπων τὰς περιέργους ἐκείνας μορφὰς καὶ ἐσταμάτησα φοβούμενος νὰ προχωρήσω. Ἀγνοῶ ἂν αὐταὶ ἐμάντευσαν τὴν ταραχήν μου· οὐχ ἥττον αἱ γράται ἐπιθυροῖς μεταξὺ τῶν.

— Κρίμα!... ἀνέκραξεν ὑψηλοφώνως νεανίς τις.

Αἰφνης ἔστρεψα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἤκουσα κραυγὴν γέλωτος.

Πλήρης ὀργῆς διὰ τὴν δειλίαν μου ταύτην, ἡθέλησα νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου, ἀλλ' ἐφοβήθη ἐνόμιζον ὅτι ἀντήχει ἔτι εἰς τὰ ὠτά μου ἡ φωνή, ἥτις εἶπε: «Κρίμα!» Ἐναυλος ἦτο εἰς ἐμὲ εἰς τὰς ἀκοάς μου ἡ λέξις αὕτη καί, χωρὶς νὰ το θέλω, ἐπανελάμβανον μηχανικῶς: «Κρίμα! κρίμα!»

Μέχρι τῆς ἐσπέρας ἤμην καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς φοβερᾶς ἰδέας, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος μ' ἐνόμιζεν ἤδη παράφρον. «Κρίμα! κρίμα!» Πολλὰκις δὲ ἡ Ἀρτεμις ἐξεπλάγη ἀκούουσα προφερομένην ἐκ τῶν χειλέων μου τὴν λέξιν ταύτην· δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς αὐτὴν τὸ μαρτύριόν μου καὶ προσεπάθουν νὰ φαίνομαι ἀτάραχος καὶ περιχαρής.

— Ἀνδρέα, μοι εἶπεν ἱκετευτικῶς, παῦσον, σὲ παρακαλῶ... Βλέπω ὅτι πᾶσχεις, ἡ δὲ μελαγχολία σου αὕτη μ' ἐνοχλεῖ.

Με θυσίαν καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ζωῆς μου, δὲν ἤθελον νὰ γίνωμαι εἰς αὐτὴν πρόξενος λύπης· ἀλλ' ἀπαίσια ἰδέα κατέτρωγε τὸ πνεῦμά μου. Κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμὴν, ἐπανελάμβανον: «Ὅχι, δὲν εἶμαι παράφρων!» Ἡ ἀένναος αὕτη ἐπὶ ἀντήχει ἀκαταπαύστως εἰς τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐπληττε τὸν ἐγκέφαλόν μου, ὅπως τὰ ἄγρια κύματα τὰς ἀπορρώγας παραλίας· ἡ δὲ προσφιλες τῆς Ἀρτέμιδος εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἔφερον πάντοτε ἐν ἐμοί, ἐκλαίεν,

ἐκλαίει πάντοτε διὰ τὰ μαρτύριά μου ταῦτα . . .

ΚΑ'

Μὲ νομίζεις ἴσως, ἀγαπητὲ Βιλχέλμ, ἐπιλήσιμονα καὶ ὀκνηρόν, διότι ἀπό τινος καιροῦ δὲν ἔλαβες τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας μου· ἀλλ' ὑπὸ τὸ εἰρωνικὸν ἴσως μειδιάμα σου, ἀναγνωρίζω τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀδελφικῆς σου καρδίας, ἀναμενούσης μετὰ φόβου νὰ μάθῃ τὸ τέλος τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἱστορίας. Εἶσαι λοιπὸν ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες, οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκοντες ἐν τῇ ζωῇ των ἢ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων των, αἰφνης παραιτοῦνται αὐτῶν, διότι ἠννόησαν δύσκολον τὴν πραγματοποίησιν. "Ὅχι, φίλε μου, ὄχι, ἐγὼ δὲν παραιτοῦμαι αὐτῶν, καθόσον εἰς τὰς ἀτελευτήτους καὶ ἀπείρους ἀλγηδόνας τοῦ ἔρωτος ὑπάρχει μυστική τις ἡδυπάθεια, ἣτις μᾶς ἐξαγνίζει καὶ μᾶς ἀνυψοῖ ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνου σφαίρας. Ἡ ὁδὸν ἰσχυροποιεῖ τὰς ἀγνάς καὶ εὐσεβεῖς ψυχὰς καὶ μόνον τοὺς ἀθέους καταβάλλει.

Ὁ ἀτυχὴς Σχούλτς εἶνε καὶ πάλιν ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς μου. Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος κυριεύεται ὑπὸ βαθυτάτης ἀνίας, ἀγνώστου μέχρι τοῦδε εἰς ἐμέ· τοσοῦτον δὲ κατεβλήθη, ὥστε νομίζει τις ὅτι προβλέπει τὸ μέγεθος ἐπικειμένης συμφορᾶς. Δὲν δύναμαι νὰ τον ἐγκαταλείψω, διότι προαισθάνομαι ὅτι θὰ προσβληθῇ καὶ πάλιν ὑπὸ παροξυσμῶν. Ἐννοεῖ καὶ οὗτος τὸν κίνδυνον, διότι ἀπὸ πρωίας εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἀνήσυχος καὶ τότε μόνον φαίνεται ἡτυχος καὶ ἀτάραχος ὅταν πλέον βεβαιωθῇ ὅτι θὰ διαμένω διαρκῶς πλησίον του. Καὶ τότε μοὶ προτείνει διαφόρους ἐκδρομὰς ἀνὰ τὴν ἐξοχὴν, ὅπου, ἐξερχόμενοι, προγευματίζομεν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δασυφύλλων τῶν δασῶν δένδρων. Ἡ φύσις διαχέει περίξ ἡμῶν τὰς πνευστιώσας τοῦ φθινοπώρου καλλονάς, ἐνῶ ἡμεῖς φιλοσοφοῦμεν ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων.

Ὁ Σχούλτς φαίνεται τότε λησμονῶν τοὺς φόβους του, ἐγὼ δὲ βλέπω μετὰ χαρᾶς τὴν ἀνάστασιν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς διαυγούς ταύτης καὶ διακεκριμένης διανοίας.

Τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἐπανερχώμεθα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, τὰ τέκνα τρέχουσιν εἰς προὔπαντησιν ἡμῶν· καὶ τότε αἰσθάνομαι κρυφίαν ἀγαλλίασιν, βλέπων τὸν ἔξοχον φιλόσοφόν μου γινόμενον καὶ αὖθις παιδίον, θωπεῖον καὶ θωπευόμενον. Οἱ Γερμανοὶ ἔχουσιν ὁμολογουμένως καρδίαν ἀφελῆ καὶ γαλήνιον, καὶ τοῦτο καθιστᾷ αὐτοὺς ἀξίους ἀγάπης.

Βιλχέλμ, ἂν ἐβλεπες τὸν Σχούλτς ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του, τότε μόνον θὰ ἠννόεις τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἤδη αἰσθάνομαι. Ἡ κυρία Σχούλτς εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν ὡραίων καὶ τρυφερῶν συζύγων, τὰς ὁποίας ἐπενόησε τὸ ἄσμα ἄσμάτων τοῦ Σιλομῶντος, ἡ δὲ χάρις αὐτῆς καὶ ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων διαχύνουσιν ἐν τῇ

οἰκίᾳ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἄρωμα τοῦ ἔρωτος, ὅπερ ἀποσοθεῖ τὰς δυστυχίας.

Διέρχομαι τὰς ἐσπέρας μετὰ τῆς οἰογενείας ταύτης, καθόσον ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου δειπνῶ μετ' αὐτῆς. "Ὅλοι μὲ ἀγαπῶσι, διότι μὲ ἀγαπᾷ ὁ Σχούλτς, βλέπων δὲ τις τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας μοὶ ἐπιδαψιλεύουσι, θὰ ἔλεγε βεβαίως ὅτι ἐμάντευσαν τὸ ἀλγεινὸν μυστικόν, τὸ ὁποῖον κούπτω βαθέως ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Νομίζω ὅτι ἤδη σὲ καθησύχασα, φίλε μου· ἂν δὲ εἰς τὸ μέλλον συμβῇ παρομοία διακοπὴ τῆς ἱστορίας μου, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ με κατηγορήσῃς πλέον . . .

ΚΒ'

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας. Μόνη δὲ ἡ Ἀρτεμις ἐμάντευσε τὴν κατὰστασιν τῆς ψυχῆς μου. Πρωίαν τινὰ εἶδον αὐτὴν τοσοῦτον τεθλιμμένην, καθ' ἣν στιγμὴν ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπ' ἐμοῦ, ὥστε ἡσχύνην, τὸ ὁμολογῶ, διὰ τὴν φοβερὰν κατὰπτωσίν μου. Ἀγνοῶ ποῖα αἰθέριος φωνὴ μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐνώπιόν μου ἤγειρετο φοβερὰ σκιά. "Ὅθεν ἀπεφάσισα, καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς μου, νὰ καταπολεμήσω ὅλας τὰς ἀδυναμίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐτάλαιπωροῦμην. Πάραυτα δὲ ἤρχισα ν' ἀντιμετωπιζῶ θαρρύντως τὸ ἀπαισίον φάσμα τῶν φόβων μου καὶ ἐξεπλάγην ἀληθῶς διὰ τὴν ἀταραξίαν μου. Ἐγραψα εἰς τὸν Γράγερ μακρὰν ἐπιστολήν, ἐν ἣ λεπτομερῶς τῷ ἐξέθετον πάντα τὰ θλιβερά σημεῖα τῆς υποθέσεώς μου.

"Ὅτε ἐτελείωσα τὴν ἐπιστολήν, ἠύχαριστήτην μεγάλως· οὐχ ἥττον ἔπρεπε νὰ μεταβῶ εἰς τὸ χωρίον, ὅπως ἐπιφορτίσω τὸν Βαστιανὸν περὶ τῆς ἀσφαλοῦς μεταφορᾶς αὐτῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν δ' ἐπρόκειτο νὰναχωρήσω, ἀπαισία τις προαίσθησις ἀνεχαίτισε τὸ βῆμά μου. Εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐπανέβλεπον τὰς πλυντρίας ἐκείνας, νέφος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐσκεπτόμην νὰ ὀπισθοχωρήσω. Ἀλλ' ὠρκίσθη· νὰ μὴ ἐνδώσω εἰς τὸν πειρασμόν καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου.

Μόλις ἐξῆλθον τοῦ φρουρίου εἶδον τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο καὶ ρακένδυτον παιδίον, τὸ ὁποῖον μὲ κατεσκόπευε, κατὰ διαταγὴν βεβαίως τοῦ κηδεμόνου μου. Ἀλλ' εἶχον ἤδη τοσοῦτον κατισχύσει ἐμαυτοῦ, ὥστε δὲν κατεδέχθην οὐδ' ἐν βλέμμα νὰ ρίψω ἐπ' αὐτοῦ. "Ὅτε δ' ἐφθασα εἰς τὸ φρέαρ, ὑπέμεινα ἀταράχως τὰ περιεργὰ βλέμματα τῶν πλυντριῶν καὶ ἐγέλασα διὰ τοὺς ἀβασίμους τῆς προτεραιᾶς φόβους μου. Διπλῶν ἀφόβως τὴν μεγάλην ὁδόν, ὅσοι δὲ μὲ συνήντων μ' ἐχαιρέτιζον περιχαρῶς· μεταξὺ δὲ ἄλλων συνήντησα καὶ τὸν ἐφημέριον, μετὰ τοῦ ὁποίου, σταματήσας, ἤρχισα νὰ συνομιλῶ· οὐδεμίαν λέξιν προέδιδε στενοχωρίαν· ἐναργῶς δὲν θὰ μ' ἐξελάμβανεν οὗτος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, παράφρονα. Καὶ τότε ἤρχισα ν' ἀναλαμβάνω τὸ θάρρος μου, ἠννόησα δὲ ὅτι, περιωρισμένος εἰς τὰς θλιβεράς σκέψεις μου, χωρὶς νὰ το ἐννοήσω, εἶχον ἐξορκίσει τὰ δαιμόνια, τὰ ὅποια ἐ-

ξηφανίζοντο πάραυτα μόλις ἤγγιζον αὐτὰ διὰ τοῦ δακτύλου. Βεβαίως αἱ δυσφημίαι τοῦ Πλακίδα οὐδεμίαν εὐρον ἡχώ, ἡ δὲ ἄτιμος σκευωρία τῶν ἐχθρῶν μου θὰ ἐστρέφετο ἀναμφιβόλως κατ' αὐτῶν.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζον ἐμαυτὸν σωθέντα εὐρισκόμενον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Εἶχον ἐγγχειρίσει τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸν Βαστιανόν καὶ ἐπανηρχομένην εἰς τὸ φρούριον, πλήρης χαρᾶς, διότι ἀπετίναξα τὸν φόβον ὅπ' ἐμοῦ, ὅτε ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς ἐκκλησίας, περιεκυκλώθη ὑπὸ ὁμίλου παιδῶν, τῶν ὁποίων προήδρευεν ὁ Λάζαρος, ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος τοῦ Πλακίδα κατὰσκοπος, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀφήσει πλησίον τοῦ φρουρίου. Δυσχερستهῖς διὰ τοὺς γέλωτας, τοὺς ὁποίους ἔδαλλον, ἐσταμάτησα· τοῦτ' αὐτὸ δ' ἐπραξάν καὶ αὐτοί. Ὅργισθεις, τοὺς ἠπέλιψα διὰ τῆς χειρὸς· καὶ τινες μὲν ἐξ αὐτῶν ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἀλλ' ὁ Λάζαρος ἤρξατο νὰ με χλευάζῃ, δύο δὲ ἡ τρεῖς εὐτολμώτεροι τῶν ἄλλων ἐμιμήθησαν αὐτόν, πηδῶντες περίξ ἐμοῦ καὶ φωνάζοντες·

— "Ε! ἔ! κύριε φρόνιμε, διατί δὲν χορεύετε καὶ σεις ;

Εἰς τὰς κραυγὰς αὐτῶν, οἱ κάτοικοι τῶν παρακειμένων οἰκιῶν ἐξῆλθον ἐπὶ τῶν οὐδῶν τῶν θυρῶν των· πρὸς στιγμὴν ἔγεινα τὸ ἀντικείμενον τοῦ γέλωτος ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων. Βλέπων ὅτι ἤμην τὸ παῖγνιον τῶν ἀθλίων ἐκείνων παιδῶν, ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀπολέσω πράγματι τὸ λογικόν μου καὶ ὤρμησα ἐναντίον τοῦ Λαζάρου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς τὸν πρωταίτιον τῆς σκηνῆς ταύτης . . . ὅτε αἰφνης εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πλατείας εἶδοι τὸν Πλακίδα, ὅστις μὲ παρετήρει μετὰ χλευαστικοῦ μειδιάματος. Δάμψις τις ἐφώτισεν αἰφνης τὸ πνεῦμά μου καὶ ἀμέσως ἠννόησα ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ὑποκινήσας τὰ σκάνδαλα ταῦτα. Ἡ ὀργή μου ἐστράφη τότε πρὸς αὐτόν καὶ ὤρμησα κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ, τραπεντός εἰς φυγὴν, κατεδίωκον αὐτὸν περίξ τῆς πλατείας ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν καὶ ἀλλαλαγμῶν τῶν παρεστώτων· ἐπλησίαζον δὲ νὰ τον φθάσω, ὅτε κατέφυγεν ἐντὸς ἐργαστηρίου τινὸς καὶ ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁρμησα πρὸς τὴν θύραν μετὰ τοσαύτης λύσσης, ὥστε αἱ ὕελοι τῶν παραθύρων διερράγησαν ἅπασαι. Μόλις εἰσῆλθον ἔμαθον ὅτι εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸ δάσος διὰ τινος ὀπισθίας θύρας. Τότε πλέον ἐσταμάτησα· καίτοι δὲ τετυφλωμένος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, οὐχ ἥττον πάραυτα συνῆλθον εἰς ἐμαυτόν καὶ ἠννόησα πόσον γελοῖα καὶ ἀπεχθὴς ἦτο ἡ σκηνὴ αὕτη, τὴν ὁποίαν οἱ χωρικοὶ, περικυκλωσάντες με ἐκπληκτοὶ, ἐσχολίζον διαφοροτρόπως.

— Αὐτὸς ὁ ἀτυχὴς κύριος, ἔλεγεν εἰς ἐξ αὐτῶν, δὲν εἶνε δὲ καὶ κακὸς διὰ νὰ τον πειράζουν τόσο !

— Ἐγὼ λέγω ὅτι γίνεται θύμα, ἔλεγεν ἄλλος τις.

— Ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα του ἦτο τόσῳ καλὴ καὶ αὐτὴ !

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γυνὴ τις δι-

έσχισε τὸν ὄμιλον, σύρουσα ἐκ τῆς χειρὸς ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν παιδίων, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου μὲ εἶχον χλευάσει.

— Θὰ ζητήσης συγχώρησιν ἀπὸ τὸν κύριον Ἀνδρέαν, τῷ εἶπε.

Τὸ παιδίον, τρέμον, μ' ἐπλησίασε καὶ κλαίον μοι εἶπεν.

— Ὁ Λάζαρος εἶνε ἡ αἰτία, ὁ Λάζαρος! αὐτὸς μᾶς ἔδωκε χρήματα γιὰ νὰ φωνάξουμε.

— Διάβωλε! ἀνέκραξε μωλωθρός τις παρατυχὼν ἐκεῖ, θὰ τον ἔβαλε βέβαια ὁ Παλακίδας διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡννόησα τότε ὅτι εἶχον ἐμπνεύσει τὸν οἶκτον... Ἐφυγον ἐκ τῶν τόπων ἐκείνων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων. Μόλις ἐξῆλθον τοῦ χωρίου, ἔτρεξα ὡς παράφρων εἰς τὴν δάσιν.

— Τέλος πάντων τὸ κατώρθωσαν, ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν αὐριον θὰ μὲ διακηρύξουν παράφρονα!

Εἰς μάτην προσεπάθησα ν' ἀναλάβω τὴν πρῶτην μου γαλήνην.

— Ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι ἐννοῶ, ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν, ὅτι τὸ λογικόν μου εἶνε ὑγιές· ἐννοῶ τὴν ἀτιμον σκευωρίαν, τὴν ὁποίαν παρεσκεύασαν ἐναντίον μου· ἀναγνωρίζω τὰ δένδρα, τοὺς δρόμους, τοὺς ὁποίους πολλάκις διῆλθον· αἱ δὲ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ζωηραὶ καὶ διαυγεῖς, βασιανίζουσι τὸ πνεῦμά μου.

Καθ' ὁδὸν εὐρέθην πρὸ ρύακος, ἀρδεύοντος τὸ δάσος, καὶ ἔκλινα πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ὅπως ἴδω τὸ πρόσωπον μου ἐν τὸς αὐτοῦ· ἦτο τοσοῦτον ὠχρόν, ὥστε ἐφοβήθην.

— Ἀχ! ἄν με ἴδῃ ἡ Ἀρτεμις, θὰ με λυπηθῇ, ἀνέκραξε.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ φρούριον.

Ἀγνοῶ ἐπὶ πόσας ὥρας ἐπλανώμην πέραξ τῶν τόπων ἐκείνων· κατὰ πάσαν στιγμὴν ἔτρεχον πρὸς τὸν ρύακα ὅπως ἐγκατατοπτρίζωμαι ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πάντοτε ἔβλεπον τὸ πρόσωπόν μου ὠχρότερον. Προσεπάθουν νὰ πείσω ἑμαυτὸν ὅτι ἦτο ἀπάτη τῆς φαντασίας μου... Ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἦτο λεῖτον καὶ διαυγέστατον, ὅλα δὲ τὰ ἀντικείμενα, ὁ οὐρανός, τὰ δένδρα, τὰ φορέματά μου ἀντηνέκλων ἐν αὐτῷ πανομοιότυπως.

*Ἐπεται συνέχεια.

*** Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ἡ Ἀγνή ἀνεγνώρισε πάραυτα τὸν Ἐρρίκον ὡς ἐκ τῶν ἀγρίων καὶ ἀπειλητικῶν κινήματων του, καὶ ἰδίως ὡς ἐκ τοῦ πυρός, τὸ ὅποion ἐξέπεμπον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀναμέσον τῶν ὀπῶν τῆς προσωπίδος του.

— Αὐτὸς εἶνε! εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς πρὸς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν, ἐγχειρίζουσα συγχρόνως πρὸς αὐτὸν τὸν δακτύλιον αὐτῆς.

Ὁ συνωμότης κατῆλθε τῆς ἐξέδρας, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἐσταμάτησε, κρατήσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὶδος τοῦ μανδύου του· ἐνῷ δὲ ὁ τελευταῖος οὕτως ἔστη καὶ ἡκροᾶτο μετ' ἐκπλήξεως τοῦ δὸν Παχέκου, φωναὶ ἄγρια καὶ ὀρμητικαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν.

Τότε λαμπαδηφόρος τις ἀφῆκε νὰ πᾶσιν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως· ἡ λαμπάς, τὴν ὁποίαν ἔφερε, καὶ ἦτις μετέδωκε πάραυτα τὸ πῦρ εἰς τὸν ποδὴν μανδύαν του.

Ἐν ἀκέρει τὸ πῦρ περιέζωσε τὸν δυστυχῆ βασιλέα πανταχόθεν, ὁ δὲ λαὸς ἤρξατο φεύγων ἔντρομος.

Ἀφῆνης ὁ δὸν Ἀλφόνσος καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ὤρμησαν πρὸς τὰς πλυντρίας, αἵτινες ἴσταντο θεωροῦσαι διαβαίνουσιν τὴν λιτανεῖαν καὶ φέρουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των τὰ σκεπάσματα, ἅτινα πρὸ ὀλίγου εἶχον πλύνει, ἤρπασαν αὐτὰ, ὕγρα ἔτι ὄντα, καὶ, ἐπανελθόντες, περιεκάλυψαν δι' αὐτῶν τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως· εἶτα δέ, οἶονεῖ ὑποστηρίζοντες αὐτόν, ἔλαβον τὸν δυστυχῆ Ἐρρίκον εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ταχεῖς, ὡς ἀστραπὴ, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ λεωφορεῖον, ὅπερ ἤδη ἀνέμενε αὐτούς.

Τὸ πλῆθος εὐκόλως παρεμέρισε τότε, ὅπως ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τοὺς εὐγενεῖς τούτους νέους, οἵτινες προθύμως προσεφέρθησαν ὅπως σώσωσιν ἀπὸ βεβαίου καὶ ὀδυνηροῦ θανάτου τὸν ἀνθρώπινον πλάσμα.

Ἀλλ' αἶφνης ἄνθρωπός τις, ὅστις ἴστατο πρὸ ἐνὸς τετάρτου ὀπισθεν γωνίας τινὸς τῆς γεφύρας, θεωρῶν μακρόθεν τὰ γινόμενα, ὤρμησεν ἀγρίως κατ' αὐτῶν, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας γυμνὸν τὸ ξίφος.

Ἐκπλαγέντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῃ ταύτῃ προσβολῇ ὁ δὸν Ἀλφόνσος καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ καὶ νομίσαντες ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος θὰ παρηκολουθεῖτο καὶ ὑπὸ ἄλλων πολλῶν, ἐτρέπησαν πάραυτα εἰς φυγὴν, καταλιπόντες ἐπὶ τῆς γῆς τὸν δυστυχῆ βασιλέα.

Τότε δὲ ὁ ἄγνωστος, ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔτρεξε πρὸς τὸν βασιλέα, ἀφῆρεσε τὰ σκεπάσματα, δι' ὧν εἶχον περιτυλίξει αὐτόν, διὰ δὲ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων του ἀνεγείρας αὐτόν, εὐρέθη δι' ἐνὸς πηδημάτος ἐπὶ τῆς προκυμαίας καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου του. Τὰ κύματα, διαχωρισθέντα πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν πτώσιν ἐκείνην, ἠνώθησαν μετ' ὀλίγον καὶ πάλιν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγνή, μόλις εἶδε τὰς φλόγας ἐκείνας ἀπειλούσας τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως, ἔπεσε λιπόθυμος κατὰ γῆς· ὅτε δὲ οἱ ἀκόλουθοι αὐτῆς κατώρθωσαν, μετὰ πολλὰς καὶ ἐπισταμένους ἐρεῦνας, ν' ἀνεύρωσι τὴν δυστυχῆ νέαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, μετέφερον αὐτὴν πάραυτα εἰς τὸ φορεῖόν της.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπειρον πλῆθος λαοῦ συνωστίζετο ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ ὕδατα, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον ριφθῇ οἱ δύο ἥρωες τοῦ ἡμετέρου δράματος.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνεφάνησαν ἐπὶ τῆς ἐ-

πιφανείας τῶν ὑδάτων, κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, ὡς δύο μανιώδεις ἀντίπαλοι· ἀλλὰ τὰ ὀρμητικὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ ἐκάλυψαν αὐτοὺς καὶ πάλιν καὶ τὸ πλῆθος ἀπεσύρετο μετὰ λύπης, σκεπτόμενον τὴν ἀγωνίαν τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων.

Ἐν τούτοις οἱ δύο οὗτοι γενναῖοι ἄνδρες, καίπερ ζαλισθέντες ὡς ἐκ τῆς πτώσεως, δὲν ἀπεθαρρύνθησαν, ἀλλὰ, βοηθοῦμενοι ἀμοιβαίως, ἤρχισαν νὰ κολυμβῶσι μετ' ἀπιστεύτου δυνάμεως. Ἀλλ' αἶφνης ὁ Ἐρρίκος ἠσθάνθη δριμύτατον πόνον καὶ ἐνόμισεν ὅτι αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν. Εἶχε κατακαθῇ ὑπὸ τοῦ πυρός ἡ μία τῶν κνημῶν του.

Καὶ ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, τὰ ὅποια αἶφνης κατεκάλυψαν αὐτόν.

Πάραυτα δὲ στιβαρὰ τις χεὶρ ἐκράτησεν αὐτόν.

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος, κρατῶν αὐτόν πάντοτε ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ ἐπιπλέων μετὰ κόπου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ σωθῶμεν.

— Λεδέσμα! ἀνέκραξεν ἐκπληκτός ὁ Ἐρρίκος ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τοῦ εὐνοουμένου του, λοιπὸν ζῆς!... κ' ἐγὼ σ' ἐνόμιζον νεκρόν!

Καὶ μόλις εἶπε ταῦτα, αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν ὀλοτελῶς.

Ὁ δὸν Βελτράν ἐνόμισε τότε ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλιποθύμισε καὶ ἀνῆγειρεν αὐτόν ἰσχυρῶς.

— Θάρρος, Μεγαλειότατε, θάρρος! ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ ἐσώθημεν.

— Ἀδύνατον, φίλε μου, εἰμαι πληγωμένος. Ἀφῆσέ με. Θὰ πνιγῇς καὶ σύ, χωρίς νὰ δυνηθῇς νὰ με σώσης.

Καὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς. Αἱ δυνάμεις τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα ἤρχισαν νὰ ἐγκαταλείπωσιν αὐτόν· οὐχ ἦττον διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐξηκολούθησε κολυμβῶν μετ' ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐκράτει ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν βασιλέα, τὸν ὅποιον ἔσυρεν αὐτομάτως.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπηλπίσθη καὶ οὗτος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τυλμηρᾶς ἐπιχειρήσεώς του· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ ἀπηυδῆκός καὶ ἀποναρκωθεὶς βραχίων του ἐγκατέλειπε, χωρίς νὰ το ἐννοήσῃ, τὸ πολυτίμον φορτίον του, τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ συμπαρέσυρον αὐτόν μέχρι τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ τον ἔρριψαν ἐπὶ τινος καλαμῶνος, ὅστις εἶχεν ἀναφυῇ ἐντὸς τῶν ὑδάτων.

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἐτρόμαξεν αἶφνης αὐτόν καί, καταβαλὼν πάσας τὰς δυνάμεις του, ἤρπασε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὰς ρίζας τῶν καλάμων, ἐνῷ διὰ τῆς ἐτέρας ἐκράτει πάντοτε τὸ πολυτίμον φορτίον του.

Ὅτε δὲ μετὰ κόπου πολλοῦ κατώρθωσε ν' ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν ἐπ' αὐτῆς τὸ σῶμα τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἐκάθησεν ἀσθμαίνων ὅπως ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ πεπηγότος σώματος τοῦ